Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΑΝ ΠΟΛΥ

Η ΕΡΩΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΛΟΛΑΣ ΜΟΝΤΕΖ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

ΕΤΑ τὴν ἐκθρόνισι τοῦ προστάτου της βασιλέως τῆς Βαυαρίας, Λουδοβίκου Α΄, ἡ Λόλα Μοντὲζ μάζεψε τὶς οἰκονομίες της κι' ἔφυγε ἀτ' τὸ Μόναχο, ἀποφασισμένη νὰ ἐξακολουθήση τὴν περιπετειώδη της ζωή.

Διέσχισε λοιπὸν μόνη της τὴν Πρωσσία κι' ὕστερα ἀπὸ πολλὲς περιπλανήσεις, ἔφτασε στὴν Ἀγγλία.

Ἕνα βράδυ βρισκόταν στὴν Μποὺ καὶ δειπνοῦσε μόνη της, σὰν μιὰ ἁπλῆ θνητή. Στὸ μεταξὺ ὅμως τὴν εἶδε μιὰ παρέα ἀπὸ φοιτητάς, τὴν ἀνεγνώρισε κι' ἄρχισε νὰ θορυβῆ. Τότε ἡ Λόλα ἄρπαξε ἕνα ποτῆρι σαμπάνιας καὶ φώναξε :

— Γειά σας, παιδιά! Γειά σας, φίλοι μου! Εἰς ὑγείαν σας!....

Οἱ φοιτηταὶ ἐνθουσιάσθηκαν κι' ἐπακολούθησε ἕνα ὀργιῶδες γλέντι.

Ὅταν βρισκόταν στὸ Λονδῖνο, ἡ Λόλα συνεδέθη μ' ἕναν ἀξιωματικὸ τῆς φρουρᾶς, ὀνομαζόμενο Χίλδ, καὶ κατώρθωσε νὰ τὸν στεφανωθῆ.

Ἐπὶ τέλους ἦταν παντρεμένη! Τὸ πολὺ ὄνειρό της, τὸ τρελλὸ ὄνειρο τῆς διγαμίας εἶχε πραγματοποιηθεῖ....

Ἀλλὰ μετὰ δυὸ χρόνων συζυγικὴ ζωή, ὁ Χίλδ ἀνακάλυψε τὴν ἀλήθεια καὶ ἀνησύχησε γιὰ τὶς συνέπειες τῆς πράξεώς του ἀπέναντι τοῦ νόμου. Ἀναγκάστηκε λοιπὸν νὰ ἐγκαταλείψη τὴ Λόλα στὴ Βαρκελώνη καὶ νὰ γυρίση στὴν Ἀγγλία μόνος, ἀφίνοντας τὰ δυὸ παιδιὰ ποὺ εἶχε ἀποκτήσει μαζύ της, κοντὰ σὲ μιὰ τροφό.

Ἡ Λόλα θύμωσε πολὺ γιὰ τὴν πρᾶξι τοῦ Χίλδ, ἀλλὰ δὲν μποροῦσε νὰ τοῦ κάνη καὶ τίποτε, γιατὶ ὁ γάμος της ἦταν κατ' οὐσίαν ἄκυρος.

— Ἄ, ἔτσι!... φώναξε μὲ ὀργή. Καλὰ τότε... Θὰ μοῦ τὰ πληρώση ὅλα.... ὁ τρίτος!...

Ἐπεβιβάσθηκε λοιπὸν σ' ἕνα πλοῖο καὶ τράβηξε γιὰ τὴν Ἀμερική, τὴ Νέα Ὑόρκη καὶ τὴν Καλλιφορνία, ὅπου κατώρθωσε ἐπὶ τέλους νὰ... ἐκδικηθῆ! Στεφανώθηκε δηλαδὴ ἐκεῖ μ' ἕναν δημοσιογράφο, τὸν ἄφησε σύξυλο καὶ γύρισε στὸ Παρίσι, ἕξη μόλις βδομάδες μετὰ τὸ γάμο της!...

***

Κατὰ τὸ ἔτος 1856 ἡ Μοντὲζ ταξείδεψε στὴν Αὐστραλία, στὴν ἐπαρχία Βικτωρίας, σὲ μιὰ πόλι ὀνομαζόμενη Μαρμπούρν, ὅπου ἔπαιζε στὸ θέατρο. Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἦταν ὥς τριανταεφτὰ χρόνων, ἀλλὰ διατηροῦσε ἀκόμα ἀρκετὴ ἀτ' τὴν παληὰ ἀνθηρότητα καὶ ὡμορφιά της.

Ἕνα βράδυ, ἀφοῦ τελείωσε τὸ παίξιμό της, ἔφυγε ἀτ' τὸ θέατρο καὶ γύρισε στὸ ξενοδοχεῖο της μόνη καὶ μελαγχολική. Καθὼς ὅμως δρασκέλιζε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου της, σταμάτησε ταραγμένη. Κάποιος τὴν εἶχε φωνάξει...

Γύρισε καὶ κύτταξε γεμάτη ἀπορία.

— Ἐσεῖς! Ἐσεῖς! φώναξε.

— Βέβαια. Δὲν σᾶς ὑποσχέθηκα, ὅτι θὰ συναντηθοῦμε μετὰ δέκα χρόνια; τῆς ἀποκρίθηκε ὁ ἐπισκέπτης, ποὺ δὲν ἦταν ἄλλος ἀτ' τὸν Ροῦνα Σίγγ.

Ἡ Λόλα ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ μπῆκε μαζύ του στὸ δωμάτιό της, ποὺ χρησίμευε συγχρόνως ὡς τραπεζαρία, σαλόνι, γραφεῖο καὶ κρεββατοκάμαρα.

Ἡ Μοντὲζ κύτταξε σπὸ φῶς τὸν Ἰνδὸ καὶ παρατήρησε πὼς δὲν εἶχε γεράσει. Συγχρόνως ὅμως ἀναστέναξε, γιατὶ σκέφτηκε ὅτι δὲν θὰ τὴν ἤθελε τώρα, ἔτσι ποὺ εἶχε καταντήσει.

— Δέχεστε τώρα νὰ μὲ ἀκολουθήσετε στὶς Ἰνδίες; τὴ ρώτησε χωρὶς περιστροφὲς ὁ Ροῦνα Σίγγ.

— Ναί.... ναί.... ναί!.... Καὶ δὲν θέλω νὰ γυρίσω ποτὲ πειὰ στὴν Εὐρώπη.... Δὲν θέλω ἀκόμα οὔτε φίλους, οὔτε χρήματα.... Εἶμαι φτωχὴ τώρα, ἀλλὰ πέρασαν ἑκατομμύρια ἀπ' τὰ χέρια μου.... Εἶμαι λοιπὸν ἕτοιμη νὰ σᾶς ἀκολουθήσω, πρίγκηψ.... Ὅπου κι' ἂν πάω, ὅπως κι' ἂν ζήσω, πάντως δὲν θὰ εἶμαι πὸ δυστυχισμένη ἀπὸ δῶ.... Ὤ, ναί! Θὰ ρθῶ μαζύ σας καὶ θὰ μείνω ἄγνωστη γιὰ πάντα.... Πότε θέλετε ν' ἀναχωρήσουμε;....

Ἕνα ψυχρὸ χαμόγελο φάνηκε τότε στὰ χείλη τοῦ Ροῦνα Σίγγ.

— Δὲν θὰ λυπηθῆς ποὺ θ' ἀφήσης γιὰ πάντα τὸν πολιτισμένο κόσμο; τὴ ρώτησε.

— Ὄχι!

— Θὰ μὲ ἀκολουθήσης ἄφοβα;

— Καὶ βέβαια. Τί ἔχω νὰ φοβηθῶ ἀπὸ σᾶς; Φαντάζομαι φυσικὰ ὅτι σὲ κάτι μὲ χρειάζεστε, γιὰ νὰ μὲ παρακολουθῆτε ἐπὶ εἴκοσι χρόνια καὶ γιὰ νὰ ξοδέψετε γιὰ μένα διακόσιες χιλιάδες φράγκα...

— Καὶ ἄλλες πενῆντα γιὰ νἄρχωμαι ἀπὸ πίσω σας, κυρία, συμπλήρωσε ὁ Ἰνδός. Ἐπὶ τέλους ἀποφασίστε. Ἐμπιστεύεστε σὲ μένα;

— Ναί.

— Πολὺ καλά. Πρέπει ὅμως νὰ σᾶς δώσω μερικὲς ἐξηγήσεις καὶ νὰ σᾶς προειδοποιήσω γιὰ τὴν τύχη ποὺ σᾶς ἐπιφυλάσσεται στὶς χῶρες, ὅπου πρόκειται νὰ πᾶμε....

— Ἄ, ἄ! Τ' εἶν' αὐτά; Δὲν πιστεύω βέβαια νὰ μὲ φᾶτε. Χά, χά, χά!....

Ἀλλὰ ὁ Ροῦνα Σίγγ δὲν ἐγελοῦσε.

— Ἀκοῦστε με! τῆς εἶπε. Οἱ συμπατριῶτες σας, ὅταν κατέκτησαν τὶς Ἰνδίες, δὲν ἀρκέστηκαν στὴν ἁρπαγὴ τῆς ἐξουσίας καὶ τῶν ἀγαθῶν μας, ἀλλὰ θέλησαν ἀκόμα νὰ μᾶς ἐπιβάλουν τοὺς νόμους καὶ τὰ ἔθιμά τους. Ὅσοι ἀνήκουμε στὶς ἀρεινὲς φυλὲς τοῦ Κουρδιστάν, διατηροῦμε ἀπὸ ἀμνημονεύτων χρόνων δυὸ θρησκεῖες σεβαστές. Ἡ μιὰ εἶνε τοῦ «Τόδο—Πένορ», δηλαδὴ τοῦ θεοῦ τῆς γῆς καὶ ἡ ἄλλη τοῦ «Μανούη—Σόρο», δηλαδὴ τοῦ θεοῦ τοῦ πολέμου. Οἱ δυὸ αὐτοὶ θεοὶ ἀγαποῦν τὶς ἀνθρωποθυσίες καὶ φροντίζουμε κάθε χρόνο νὰ ἱκανοποιοῦμε τὶς ἐπιθυμίες των....

— Ὤ! φρίκη! φώναξε ἡ Λόλα. Τοὺς προσφέρετε ἀληθινὰ ἀνθρώπινα θύματα;....

Σ' αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ Ροῦνα Σίγγ πινάχτηκε ἐλαφρὰ καὶ τὰ μάτια του πέταξαν σπίθες.

— Καὶ μὲ ποιὸ δικαίωμα, φώναξε, οἱ ἄνθρωποι ἐπικρίνουν καὶ καταδικάζουν τὴ θρησκεία μᾶς φυλῆς; Μὲ ποιὸ δικαίωμα οἱ Ἄγγλοι ἦρθαν νὰ ποῦν στοὺς δικούς μας, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἄλλη θρησκεία ἀπὸ τὴ δική τους καὶ μᾶς ἀπαγόρευσαν τὶς ἀνθρωποθυσίες; Ὅλα αὐτὰ δείχνουν πὼς θέλησαν νὰ μᾶς κάνουν σκλάβους των, ἀφαιροῦντας μας κάθε ἐλευθερία. Καὶ τὸ πέτυχαν αὐτὸ ποὺ ζητοῦσαν.... Κάποτε ποὺ ἀποφασίσαμε νὰ ἐπανιδρύσουμε τὴ θρησκεία τῶν θεῶν μας, ἤρθαμε σὲ σύγκρουσι μαζύ τους κι' ἐπάθαμε φοβερὲς καταστροφές. Ὁ πατέρας μου, ὁ γεννᾶιος ἀρχηγός μας, φεύγοντας τὴν καταδίωξι τῶν Ἄγγλων, περιπλανήθηκε ἐπὶ πολλὰ χρόνια ἐδῶ κι' ἐκεῖ καὶ στὸ τέλος πέθανε ἀτ' τὴ στενοχώρια του.... Τ' ἀκοῦτε;

— Ναί, ἀποκρίθηκε ἡ Λόλα ταραγμένη. Ἐξακολουθῆστε ὅμως.

— Ἔχω ὁρκιστεῖ, συνέχισε ὁ Ἰνδός, νὰ ἐπανιδρύσω τὴ θρησκεία μου κι' εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ μὴ σταματήσω πουθενά. Οἱ Ἄγγλοι, μοῦ εἶπε ἕνας γέρος ἀτ' τὴ φυλή μας, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἄλλες ζημίες ποὺ μᾶς ἐποροξένησαν, πήραν καὶ τὰ χαρέμια μας. Πήγαινε λοιπὸν καὶ σὺ στὸν τόπο τους, μὲ συμβούλεψε, καὶ ζήτησε μιὰ γυναῖκα λευκή. Κάμε γιὰ χάρι της θυσίες καὶ ὑποχρέωσέ την μέχρι τέτοιου σημείου, ὥστε νὰ σοῦ παραχωρήση τὴ ζωή της. Τότε νὰ μᾶς τὴν φέρης ἐδῶ, γιὰ νὰ τὴ θυσιάσουμε.... Κι' ὅταν θὰ γίνη αὐτό, οἱ θεοὶ θὰ μᾶς συχωρέσουν ὅλα μας τὰ παραπτώματα καὶ θὰ μᾶς χαρίσουν πάλι τὴν πρώτη τους εὔνοια....

.... Ἀκολούθησα λοιπὸν τὴν συμβουλὴ τοῦ γέρου συμπατριώτου μου, ζήτησα μιὰ γυναῖκα καὶ τὴ βρῆκα στὸ πρόσωπό σου. Διέθεσα ὅ,τι εἶχα γιὰ σένα, ἂν καὶ σχεπκῶς ἤμουν φτωχός, ἐξ αἰτίας πάλι τῶν Ἄγγλων. Ἀκούσατε πειὰ τί ἀπαιτῶ ἀπὸ σᾶς. Ἀποφασίστε λοιπόν, κυρία. Τί θὰ κάμετε; Δέχεστε νὰ μὲ ἀκολουθήσετε στὴν πατρίδα μου;

— Εἴστε τρελλός, ἀγαπητέ μου!....

Αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη φράσι ποὺ βγῆκε ἀτ' τὸ στόμα τῆς Λόλας, ἅμα συνῆλθε ἀτ' τὴν ἔκπληξί της γιὰ τὴν ἀπίστευτη πρότασι ποὺ τῆς εἶχε γίνει.

— Νομίζετε, ἐξακολούθησε, ὅτι βαρέθηκα ἀπὸ τώρα τὴ ζωή μου, γιὰ νὰ σᾶς κάμω ἕνα τέτοιο χατῆρι;

Ἀλλ' ἀμέσως σκέφτηκε λίγο καὶ πρόσθεσε μὲ σοβαρότητα :

— Νομίζετε ὅτι ἔζησα ἀρκετά; Καλά, ἔστω.... Εἶνε ἀλήθεια, ὅτι πολὺ λίγο μ' ἐνδιαφέρει ὁ τρόπος τοῦ θανάτου μου πειά. Τὸ ἴδιο μοῦ κάνει ὁπουδήποτε κι' ἂν πεθάνω, στὸ Παρίσι, στὸ Λονδῖνο, σὲ καμμιὰ ἀποθήκη ἢ κάτω ἀπ' τὸ μαχαίρι ἑνὸς Ἰνδοῦ ἱερέως. Ἔχετε δίκηο. Θὰ σᾶς ἀκολουθήσω....

Ὁ Ροῦνα Σίγγ, ἀκούγοντάς την, δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήση μιὰ κίνησι χαρᾶς.

— Ἐπιτρέψατέ μου ὅμως νὰ προσθέσω κάτι ἀκόμα, ἐξακολούθησε ἡ Λόλα. Θέλω νὰ μὴ σᾶς κρύψω τίποτε, νὰ φανῶ εἰλικρινὴς ἀπέναντί σας. Πρὶν τοῦ πάρω τὸν δρόμο τοῦ τάφου, θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ

ΓΛΥΠΤΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Ο ΜΑΝΔΟΛΙΝΟΠΑΙΧΤΗΣ
(Τοῦ Ντυμποά)

γλεντήσω λιγάκι τὴ ζωή. Εἶνε ἡ τελευταία μου ἰδιοτροπία αὐτὴ καὶ πρέπει νὰ τὴ σεβαστῆτε. Δὲν σᾶς ζητῶ παρὰ πέντε χρόνων προθεσμία καὶ πενῆντα χιλιάδες φράγκα. Κατόπιν εἶμαι ἕτοιμη νὰ φύω μαζύ σας στὶς Ἰνδίες γιὰ νὰ μὲ θυσιάσετε στοὺς θεούς σας...

Ὁ Ροῦνα Σὶγγ συνοφρυώθηκε.

— Εἶνε πολλὰ πέντε χρόνια, εἶπε.

— Καλά. Νὰ τὰ λιγοστέψουμε τότε. Τέσσερα καὶ λίγους μῆνες. Σύμφωνοι ;

Ὁ Ἰνδὸς ἔκαμε λίγα βήματα σκεφτικὸς μέσα στὸ δωμάτιο καὶ κατόπιν ξαναγύρισε μπροστὰ στὴ Λόλα.

— Ἂς γίνει ὅπως λές, τῆς εἶπε. Γι' αὐτὸ τὸ ἔργο ἀφιέρωσα ὁλόκληρη σχεδὸν τὴ ζωή μου. Δὲν πειράζει ἂν περιμένω ἀκόμα λίγα χρόνια. Οἱ ὅροι σας γίνονται δεκτοί. Κάθε χρόνο, σὲ ὡρισμένη ἐποχή, θὰ λαβαίνετε δέκα χιλιάδες φράγκα καὶ θὰ τὰ γλεντᾶτε. Θυμηθῆτε ὅμως, Λόλα Μοντέζ. Σήμερα ἔχουμε 10 Σεπτεμβρίου 1856. Ἂν ὕστερ' ἀπὸ πέντε χρόνια δὲν θὰ εἶστε ἕτοιμη, ἀλλοίμονό σας !...

Καὶ καθὼς εἶπε τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια του, ὁ Ἰνδὸς ἀκούμπησε βαρὺ τὸ χέρι του ἐπάνω στοὺς ὤμους τῆς Λόλας, πρᾶγμα ποὺ τὴν ἔκαμε ν' ἀνατριχιάσει σύγκορμη. Ἔπειτα διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα καὶ βγῆκε ἔξω.

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ Λόλα Μοντὲζ ἔλαβε ἀπ' τὸν τραπεζίτη της εὐεργέτη δέκα χιλιάδες φράγκα κι' ἔφυγε ἀπ' τὴν Αὐστραλία.

Περιπλανήθηκε σὲ πολλὰ μέρη, ζητῶντας νὰ διασκεδάσει τὴν ὑπόλοιπη ζωή της καὶ νὰ χαρῇ τὰ τελευταῖα της χρόνια, ὅσο μποροῦσε πιὸ τρελλά.

Ὁ καιρὸς περνοῦσε κι' αὐτὴ στὸ μεταξὺ ἔστελνε τὰ χρήματα ποὺ τῆς ἔστελνε ὁ Ἰνδὸς καὶ ποὺ τῆς ἐπαρκοῦσαν ὁπωσδήποτε στὶς ἀνάγκες της.

Ἔξαφνα, τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1861, ἐνῶ βρισκόταν σὲ μιὰ φλαμὴ ἑσπερίδα, προσεβλήθη ἀπὸ παραλυσία. Τὴν μετέφεραν ἀμέσως στὴν κατοικία της, ὅπου καὶ πέθανε τὴν ἄλλη μέρα.

Λίγες ὧρες πρωτοῦ κλείσει τὰ μάτια της, κάλεσε τὴ σπιτονοικυρά της, σύζυγο ἑνὸς ἐμπόρου, κατ' τῆς διηγήθηκε ὅλα ὅσα ἀναφέραμε παραπάνω.

Πεθαίνοντας, θυμήθηκε νὰ ζητήσει συχώρεσι ἀπ' τὸν Θεὸ καὶ ἀνάπαυσι τῆς τόσο κουρασμένης ψυχῆς της.

Δὲν ξέρουμε τί ἔκανε ὁ Ροῦνα Σὶγγ ὅταν ἔμαθε τὸ θάνατο τοῦ ὑποψηφίου θύματός του. Εἶνε ὅμως βέβαιο, ὅτι θὰ λυπήθηκε πολύ.

Κάποιος Γερμανὸς ποιητὴς γράφει:

«*Ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ ἀναχωροῦν ἕνα ὡραῖο πρωὶ ἀπ' αὐτὸν τὸν κόσμο, χωρὶς νὰ τοὺς ἀξίζῃ νὰ βγῇ οὔτε ὁ σκύλος στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τους γιὰ νὰ τοὺς ξεπροβοδίσῃ....*».

Θὰ ταίριαζαν τάχα οἱ στίχοι αὐτοὶ ὡς ἐπιτάφιοι στὴ Λόλα Μοντέζ;

Τ Ε Λ Ο Σ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η ΜΑΤΑΙΟΔΟΞΙΕΣ ΤΩΝ ΕΠΙΦΑΝΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ὅταν ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ ἔγινε φαλακρός, γιὰ νὰ κρύβῃ τὸ φυσικό του αὐτὸ ἐλάττωμα, φοροῦσε πάντα στὸ κεφάλι του στέφανο δάφνης, ὅπως ἀκριβῶς τὸν παριστάνουν καὶ στὰ νομίσματά του.

Ὁ περίφημος ρήτωρ Κικέρων ἦταν τόσο πολὺ ἐγωϊστής, ὥστε συνέθεσε τὸν ἑξῆς ἐξωφρενικὸ στίχο γιὰ τὸν ἑαυτό του :

Ἡ πόλι ποὺ μ' ἔχει Ὕπατο, τί εὐτυχισμένη ποῦναι !

Ὁ αὐλικὸς τῆς Ἀγγλίας Βάλτερ Ράλεϋ, κατὰ τὶς ἡμέρες τῶν ἐπισήμων ἑορτῶν καὶ δεξιώσεων, φοροῦσε πέδιλα στολισμένα μὲ πολύτιμα πετράδια ἀξίας.... ἕξη χιλιάδων λιρῶν, πανοπλία ἀπὸ καθαρὸ ἀσῆμι, σπαθὶ ἀδαμαντοκόλλητο καὶ μιὰ πολύτιμη ζώνη ἀνυπολόγιστης ἀξίας.

Ὁ μέγας φιλόσοφος κι' ἐφευρέτης Καρτέσιος ἔδινε τόσο μεγάλη σημασία στὶς περροῦκες του, ὥστε εἶχε πάντα στὸ σπίτι του ὁλόκληρη παρακαταθήκη ἀπ' αὐτές.

Ὁ Μέγας Ναπολέων, ὁ ὁποῖος δὲν ὑπερηφανεύοταν γιὰ πολλὰ ἄλλα προσόντα του, καμάρωνε γιὰ τὸ μικροσκαμωμένο του ποδί !

Ὁ Ἰταλὸς ποιητὴς Βογιάρδι, κάθε φορὰ ποὺ ἔβρισκε μιὰ ὡραία ρίμα γιὰ τοὺς στίχους του, κυρίευόταν ἀπὸ τόση χαρά, ὥστε ἔβαζε τὶς καμπάνες τοῦ χωριοῦ του νὰ σημαίνουν γιορταστικά.

Ὁ λόρδος Βύρων τέλος, ἐκαυχᾶτο γιὰ ὅλα του, γιὰ τὸ ταλέντο του, γιὰ τὴν καταγωγή του, γιὰ τὴ μισανθρωπία του, ἀλλὰ περισσότερο ἀπ' ὅλα γιατὶ ἦταν καλὸς καβαλλάρης καὶ εἶχε ὡραῖο χέρι !

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Τὰ ἁπλούστερα στολίδια ταιριάζουν καλύτερα ἀπ' ὅλα στὴν ὠμορφιά. Σαὶν Πιὲρ

Ἡ χάρες δὲν καταστρέφονται ὅπως ἡ ὠμορφιά, ἀλλὰ ἔχουν ζωὴ κι' ἀνανεώνονται κάθε τόσο. Ρουσσὼ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΤΣΑΡΩΝ

(Ποινές, βασανιστήρια, ἀγριότητες, ἀπανθρωπίες)

Κατὰ τὴν ἐποχὴ τῶν πρώτων Τσάρων καὶ ἰδίως τοῦ Μεγάλου Πέτρου, ἀκόμα καὶ τὰ πιὸ κοινὰ καὶ συνηθισμένα ἐγκλήματα ἐτιμωροῦντο μὲ τὶς βαρβαρότερες καὶ σκληρότερες ποινές. Τοὺς κιβδηλοποιοὺς π. χ. τοὺς ἐτιμωροῦσαν λιώνοντας τὰ κίβδηλα νομίσματα καὶ χύνοντας τὸ μέταλλό τους μέσα στὸ στόμα τους !...

Κάποτε συνελήφθησαν στὴ Ρωσσία μιὰ μητέρα καὶ μιὰ κόρη, γιατὶ εἶχαν πληρώσει δυὸ φονιάδες καὶ τοὺς εἶχαν βάλει νὰ σκοτώσουν ἕναν ἐχθρό τους. Ἡ δυὸ γυναῖκες ὁμολόγησαν τὴν ἐνοχή τους καὶ καταδικάστηκαν νὰ θαφτοῦνε ζωντανές.

Ἡ μητέρα ἔζησε μέχρι τῆς τρίτης ἡμέρας μέσα στὸν τάφο της, ἐνῶ ἡ κόρη βάσταξε ὥς τὴν ἕκτη. Μετὰ τὸ θάνατό τους, τὰ πτώματά τους κρεμάστηκαν μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τῶν δυὸ δολοφόνων ποὺ εἶχαν ἀπαγχονιστεῖ τὴν ἴδια ἡμέρα.

Ὁ Τσάρος ἐπισκέφθηκε τὸ μέρος τοῦ μαρτυρίου τῶν δυὸ γυναικῶν καὶ σταμάτησε μάλιστα μπρὸς στὸ λάκκο τῆς κόρης. Ἡ ἑτοιμοθάνατη τὸν παρακάλεσε τότε νὰ βάλῃ ἕνα στρατιώτη νὰ τὴν πυροβολήσῃ, γιὰ νὰ μὴ βασανίζεται περισσότερο. Ὁ Τσάρος ὅμως ἐθεώρησε παράνομη τὴν αἴτησί της καὶ τὴν ἄφησε νὰ πεθάνῃ σιγὰ—σιγά, χωρὶς νὰ τῆς παράσχῃ οὔτε τὴν τελευταία καὶ τόσο θλιβερή, ἀλλοίμονο, παρηγοριὰ ποὺ τοῦ ζήτησε.

Ἄλλοτε πάλι ὡδηγήθηκαν ἀπὸ τὴν Ἀζοφικὴ στὴν Πετρούπολη μερικοὶ ἐπαναστάσεις. Μαζὺ μ' αὐτοὺς ἦταν κι' ἕνας παπᾶς, τὸν ὁποῖο ὁ Μέγας Πέτρος ἀποκεφάλισε ὁ ἴδιος μ' ἕνα τσεκοῦρι !

Ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες συνελήφθη μιὰ γυναῖκα ποὺ εἶχε σκοτώσει τὸν ἄνδρα της καὶ τὴν πεθερά της. Ἡ κακοῦργος Ρωσσὶς ὁμολόγησε μὲ κυνικότητα τὸ ἔγκλημά της καὶ τιμωρήθηκε γι' αὐτὸ σκληρότερα. Πρωτοῦ δηλαδὴ τὴ θάψουνε στὸ λάκκο ζωντανή, ἄναψαν φωτιὰ καὶ τὴν ἐμισόκαψαν.

Γιὰ τὸν Τσάρο Πέτρο τὸ Μεγάλο διηγοῦνται τέλος καὶ τὸ ἀκόλουθο χαρακτηριστικὸ ἀνέκδοτο, ποὺ φανερώνει τὴ διπλωματική του ἱκανότητα καὶ τὴν ψυχολογική του διαίσθησι :

Εἶχε συλληφθεῖ κάποτε ἕνας ὑπήκοός του ὡς ἐχθρὸς τοῦ καθεστῶτος κι' εἶχε ὑποβληθεῖ τέσσερες φορὲς κατὰ σειρὰν σὲ φριχτὰ βασανιστήρια, γιὰ νὰ προδῷ σὲ ὁμολογίες, χωρὶς ὅμως ν' ἀνοίξῃ καθόλου τὸ στόμα του ἢ νὰ βγάλῃ τὸ παραμικρότερο παράπονο.

Ὁ Τσάρος, βλέποντας ὅτι μὲ τὰ συνηθισμένα μέσα δὲν κατάφερνε τίποτε, κατέφυγε σ' ἕνα ἐξυπνότατο τέχνασμα. Μπῆκε δηλαδὴ στὸ κελλὶ τοῦ καταδίκου, τὸν ἐφίλησε καὶ τοῦ εἶπε :

— Ξέρω καλά, ὅτι εἶσαι καὶ οὐ μυημένος στὴ συνωμοσία ποὺ ἑτοιμάζοταν ἐναντίον μου. Ἀρκετὰ ὅμως τιμωρήθηκες ὥς τώρα. Ἐξομολογήσου πλέον σὲ μένα τὰ πάντα καὶ σοῦ ὁρκίζομαι στὸ Θεό, ὅτι ὄχι μόνο θὰ σὲ συγχωρήσω γιὰ τὸ ἔγκλημά σου, ἀλλὰ πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἰδιαιτέρας εὐνοίας μου, θὰ σὲ ὀνομάσω καὶ συνταγματάρχη !

Τὸ ἀπροσδόκητο αὐτὸ δεῖγμα φιλίας τοῦ πανισχύρου μονάρχου ἀφώπλισε τὸν σιωπηλὸ κατάδικο, ὁ ὁποῖος τοῦ ἀνταπέδωσε συγκινημένος τὸ φιλὶ κι' ἄρχισε νὰ τοῦ ἐκθέτῃ λεπτομερῶς τὰ τῆς συνωμοσίας.

Ὅταν πειὰ τελείωσε, ὁ Τσάρος τὸν ρώτησε, πῶς εἶχε συμβεῖ νὰ περάσῃ ἀπὸ τόσα βασανιστήρια, χωρὶς νὰ λιποψυχήσῃ καὶ νὰ προδῷ σ' ὁμολογίες.

Τότε ὁ κατάδικος τοῦ διηγήθηκε, ὅτι στὴν ἑταιρεία, τὴν ὁποία ἀποτελοῦσαν αὐτὸς καὶ οἱ ὁπαδοί του, δὲν γινόταν κανένας δεκτός, ἂν δὲν ὑποβαλλόταν προηγουμένως σὲ μαρτύρια καὶ δὲν ἔδιναν νικητὴς ἀπ' αὐτά. Ὅποιος βασανιζόταν μιὰ φορά, γινόταν ἀλλὸς ἑταῖρος. Ὅποιος ὅμως ἐπιθυμοῦσε νὰ λάβῃ ἀνωτέρους βαθμούς, ἔπρεπε νὰ ὑποστῇ καὶ ἄλλα βασανιστήρια, τὰ ὁποῖα ὅσο φοβερώτερα ἦσαν, τόσο μεγαλείτερη θέσι τοῦ ἐξασφάλιζαν.

Ὁ ἴδιος εἶχε περάσει ἀπὸ ἕξη εἴδη μαρτυρίων καὶ τὰ εἶχε ὑπομείνει ὅλα. Ἐν πρώτοις τὸν εἶχαν μαστιγώσει. Μετὰ τὴ μαστίγωσι, τοῦ ἔκαψαν τὶς σάρκες. Κατόπιν τοῦ ἔβαλαν μέσα σπὰ αὐτιὰ ἀναμμένα κάρβουνα καὶ στὸ τέλος τοῦ ξύρισαν τὸ κεφάλι, ἀφίνοντας νὰ πέφτῃ ἐπάνω του ἀπὸ ψηλὰ ἀργὰ καὶ κατὰ σταγόνες ψυχρότατο νερό.

Ὅσοι ἐπιθυμοῦσαν νὰ γίνουν μέλη τῆς ἑταιρείας, ἀλλὰ δὲν εἶχαν τὴν ἀντοχὴ νὰ ὑποφέρουν οὔτε τὰ ἐλαφρότερα μαρτύρια, ἐφονεύοντο μὲ δηλητήριο ἢ μὲ κανένα ἄλλο μέσον, γιὰ νὰ μὴν προδώσουν τοὺς συνωμότας. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο εἶχαν δολοφονηθεῖ μέσα σὲ λίγα χρόνια πάνω ἀπὸ 400 ἄτομα.

Ὁ Τσάρος ἔμεινε κατάπληκτος μπρὸς σ' αὐτὲς τὶς ἀποκαλύψεις, ἀλλὰ κράτησε τὴν ὑπόσχεσί του καὶ ἀνεκήρυξε τὸν ἡρωϊκὸ κατάδικο συνταγματάρχη τοῦ στρατοῦ του, μὲ τὴν ὑπόσχεσι ὅμως νὰ ὑπηρετῇ μακρυὰ ἀπ' τὴν πρωτεύουσα.